

ὅτι νὰ κτυπηθοῦν οἱ ἐχθροὶ μας Ὁθωμανοί, διότι ὁ καιρὸς ἔφθασε.
Ὑπάγε λοιπὸν Καπ. Νικηταρᾶ νὰ κτυπήσῃς τοὺς Τούρκους μετὰ
τοῦ στρατοῦ σου καὶ σὲ εὐχομαι νὰ θριαμβεύσῃς...»

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν λοιπὸν πρῶτος ὁ Νικηταρᾶς, κατόπιν ἡμεῖς
ἀσπασθέντες τὴν ἁγίαν χεῖρα του ἀνεχωρήσαμεν εὐχαριστοῦντες
τὸν γέροντα Καλόγηρον πνευματικόν του, οἱ δὲ στρατιῶται μας
ἔτρεχον μετ' εὐχαριστήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ νὰ πολεμήσωσι, διότι
μᾶς ἠϋλόγησεν, ἔλεγον, ὁ Παπουλάκος...

Τοιαύτη ἐστάθη ἡ σκηνὴ μας μετὰ τὸν ἀνοητότατον αὐτὸν Ἀγύρτην».

(Ἐν Βραίλᾳ τῇ 23 Ἰουλίου 1912)

ΧΡΗΣΤΟΣ Ι. ΔΑΛΛΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ "ΡΟΔΟΔΑΦΝΕΣ,,

SONETTO

ΜΟΥ φόρτωσε ἡ Ἐνθύμιος βαρὺν στανρό στὸν ὦμο,
καὶ πῆρα πάλι τὸν παλῆρό, τὸν ξεχασμένο δρόμο,
καὶ γύρισα στὰ ἔμμορφα τ' ἀγαπημένα μέρη
ποῦ ἡ καρδιά μου σοῦστησε χίλιες φορὲς καοτέρη.
Με κύτταξαν ἀμίλητα τὰ δένδρα καὶ οἱ βράχοι,
κ' οἱ λόγγοι ποῦ μᾶς εἶχαν ὀδὴ τόσες φορὲς μονάχοι.
Μόνο ἡ λεύκα ἡ ψηλὴ τὸ ὄνομά σου λέει.
Ἐνα πονεϊκὸ πουλὶ ἐκεῖ στὴν πάνω σιρότα
μὲ ῥώτησε τί γίνεται ἡ κόρη ἡ μαυρομμάτα,
καὶ μιὰ βουσοῦλα ἀρχίνησε σιγὰ - σιγὰ νὰ κλαίῃ...

Ο ΚΙΣΣΟΣ ΜΟΥ

Ἀγαπημένε μου κισσέ, ὅπου σφιχταγκαλιάζεις,
Τὸ κάθε γέρικο κορμὸ καὶ τοῖχο μὲ στοργή,
κι' ὡς στὴ στερεὴ τους τὴ στιγμὴ σὰν μάννα τὰ σκεπάζεις,
καὶ πέφτεις καὶ σωριάζεσαι μαζί μ' αὐτὰ στὴ γῇ.
Κισσέ μου βαθυπράσινε, ζηλεύω τὴ καρδιά σου,
ποῦ δὲν ἀλλάζει ἰδανικά. Ἴδια παντοτεινὴ
Δείχνουνε ἀφοσίωσι καὶ πίστι τὰ κλαδιά σου
σὲ μιὰν ἀγάπη μοναχὰ καὶ πρώτη καὶ στερεή.

(Σ μύρνη)

ΣΥΛΒΙΟΣ